

Afacan Dedektifler

Okulda

Simone Veenstra - Ulrike Rogler

erdem

8+

C
9.33
EE
10

Afacan Dedektifler Okulda

Okulda olay! Uzman dedektifler dikkat!
Olayları çözmek istiyorsanız çok dikkatli olmalısınız.
Belinda, dinazorun gerçek olmadığını nereden biliyor?
Yeni bilgisayarları kim çaldı?
Jonathan'ın ekibi yazılı kâğıtlarına ne yaptı?
Sadece çok dikkatli okuyanlar suçluları bulabilir.
Bu yeni anlatım tarzıyla okuma isteği artırılır, eğlenceli
bir üslupla okunan metni anlama yeteneği geliştirilir.

AFACAN DEDEKTİFLER

1. DENİZ FENERİNDE
2. AĞAÇ EVDE
3. OKULDA
4. FUTBOL KULÜBÜNDE
5. AT ÇİFTLİĞİNDE
6. HAYALET ADASINDA
7. MİDİLLİ KULÜBÜNDE
8. HAYVANAT BAHÇESİNDE
9. HARABE KALEDE
10. TATİL KAMPINDA

Afacan Dedektifler

OKULDA

Yazan: Simone Veenstra - Ulrike Rogler

Çeviren: Işık Çakır

Resimleyen: Friederike Großkettler

erdem

ISBN 978-975-501-665-8

Lesefix Ratekrimis - Tatort Schule
© 2006 Gondrom Verlag GmbH
Kapak illüstrasyonu: Gisela Dürr
İç illüstrasyonu: Friederike Großkettler

Afacan Dedektifler Okulda
© 2007 Gondrom Verlag GmbH
© 2012 Gondrom Verlag GmbH
© 2007, Çeviren: Işık Çakır
© 2012 Erdem Yayınları

Bu kitabın Türkçe yayım hakları Kalem Ajansı aracılığı ile alınmıştır.

Baskı Bakanlar Medya Rek. Yayınevi Ltd. Şti.
Kısıklı Mah. Ferah Cad. Darıcılar Sok. Nu.: 1
Üsküdar/İstanbul
T: 0216.316 11 56
Matbaa Sertifika Numarası: 12265

I. Baskı: İstanbul, 2007 (3000 adet)
II. Baskı: İstanbul, 2010 (3000 adet)
III. Baskı: İstanbul, 2012 (3000 adet)

SEDİR YAYINLARI A.Ş.
İkitelli OSB, Mutsan San. Sit. 9. Blok, Nu.: 44-46
Başakşehir/İstanbul
T: 0212.486 34 00 F: 0212.486 34 01
bilgi@sediryayinlari.com www.sediryayinlari.com
Yayıncı Sertifika Numarası: 26483

İÇİNDEKİLER

1. OLAY: DİNOZOR BİLMECESİ.....	5
2. OLAY: DERS İSKELETİ OTTO	17
3. OLAY: ŞAİRİN SIRRI	28
4. OLAY: HEDEF DAHA YUKARIDA	40
5. OLAY: ÖĞRETMEN KINOZEL'E KÖTÜ ŞAKA	52
6. OLAY: KAYIP YÜZÜK	65
7. OLAY: BİLGİSAYAR HIRSIZI	78

The first part of the document discusses the importance of maintaining accurate records of all transactions. It emphasizes that every entry should be supported by a valid receipt or invoice. This ensures transparency and allows for easy verification of the data.

In the second section, the author outlines the various methods used to collect and analyze the data. This includes both primary and secondary data collection techniques. The analysis focuses on identifying trends and patterns over time, which is crucial for making informed decisions.

The third part of the document provides a detailed breakdown of the results. It shows that there has been a significant increase in sales volume, particularly in the middle and lower income brackets. This suggests that the current marketing strategy is effective in reaching a wider audience.

Finally, the document concludes with several key recommendations. It suggests that the company should continue to invest in research and development to stay ahead of the competition. Additionally, it recommends a more targeted marketing approach to further optimize sales performance.

1. OLAY

DİNOZOR BİLMECESİ

Bayan Müller her zamanki gibi keyifle sınıfa girerek,

- Günaydın, dedi.

Onun keyifli hâli sınıfa da bulaşmıştı. Herkes:

- Günaydın, diye cevap verdi.

Bayan Müller:

- Bugün yine heyecanlı bir şeyler göreceğiz.

Önümüzdeki hafta daha da heyecanlı olacak çünkü gezimiz var...

Benni, biraz şımarıkça araya girdi.

- Küçük bir çekiçle taş mı kıracağız yoksa?

- Aslında bu çok heyecanlı olurdu. Çünkü jeologların işi...

- Dedektif işi!

Bütün sınıf tek bir ağızdan tamamlamıştı.

Bayan Müller güldü.

- Görüyorum ki en önemlisini öğrendiniz bile.

Taşların bize neler anlattığını tahmin bile edemezsiniz.

Bayan Müller, okulda, jeoloji ile ilgisi olan her şeye hayranlığı ile ünlüydü. Bazıları onun çılgın olduğunu düşünüyordu ama öğrenciler için fark etmiyordu çünkü dersleri her zaman çok zevkli geçerdi.

- Bugün yapacağımız şeyi aslında herkes heyecanlı bulur. Bugün dinazorları göreceğiz. Haftaya da müzeye gidiyoruz.

Herkes coşkuyla haykırdı:

- Oleyy!

Okul gezileri her zaman çok iyi olur. Ama dinazorları görmek çok daha heyecanlıdır. Bayan Müller:

- Triyas⁽¹⁾ nedir biliyor musunuz, diye sordu.

Herkesin yüzü asıldı.

- Sanırım Tiranosaorus⁽²⁾ hakkında da bir şeyler öğrenmemiz gerekiyor.

Bitir, hayal kırıklığına uğramıştı.

- Yine mi o can sıkıcı taşlar, dedi.

(1) triyas: Mezozoik zamanın birinci alt bölümü olan jeolojik zaman dilimidir.

(2) tiranosaorus: 20 metre boyu, 6 metre yüksekliği ile dünyada yaşamış en büyük etçil canlı, dinazor.

- Çok sabırsızsın. Triyas ve dinazorların birbirleriyle ilgisi var. Dinazorlar bu dönemde yaşadılar. Geçen haftaki konuyu kısaca hatırlamanın bir zararı olmaz diye düşünüyorum. O hâlde... Fabyan?

- Havalar o kadar ısınmıştı ki kutuplarda buz kalmamıştı.

- Evet, doğru. Başka? Evet, Belinda?

- Beş kıta henüz yoktu. Tek bir kıta vardı. Adı da Panda'ydı... Veya ona benzer bir şey.

Birit kitabı açtı ve insanın diline dolaşan bu kelimeyi okumaya başladı ve arkadaşına,

- Pangea, diye fısıldadı.

Belinda yüksek sesle tekrarladı:

- Pangea!

- Doğru. Peki, ne kadar bir zaman önceydi?

- 250 milyon yıl önce, dedi Niklas.

Bayan Müller, memnundu.

- İyi. 250 milyon yıl önce, daha da doğrusu 205 milyon yıl önce, o zamanlar yeryüzü sıcacıktı ve dinazorlar kendilerini çok rahat hissediyorlardı. Aşağı yukarı 350 tür vardı. Etoburlar, otoburlar ve hepçiller (her ikisini de yiyen). Burada biraz önce bahsettiğimiz bir Tiranozaorus resmi görüyorsunuz. O otobur kategorisine dâhildi.

Belinda meraklanmıştı:

- Ne yediği nereden anlaşılıyor?

- Evet, görüyor musunuz? Şimdi yine...

Sınıf yine koro hâlinde Bayan Müller'in sözünü tamamladı.

- ... Dedektif çalışmaları başlıyor.

Bayan Müller, gülmeye başladı:

- Aynen. Resme iyice bakın. Bu resim kocaman dinozorun et mi ot mu yediğini ele veriyor.

Sınıf şaşkın bir hâlde resme bakıyordu. Kimseden ses çıkmayınca Bayan Müller gerginliğe bir son verdi.

- Dişlerinden anlayabilirsiniz. Büyük, sivri dişleri görüyor musunuz?

Öğretmen, diğer dişlerden daha yüksek olan dört kocaman dişi gösteriyordu.

Patrik:

- Tıpkı köpeğinki gibi.

- Evet, çok doğru. Köpekler de etoburdurlar. Ve bu dişlere köpek dişi denir. İyi gözlemlemişsin Patrik.

Patrik bu övgüden çok hoşlanmıştı. Öğretmen, Tiranozaorus'un yanında başka bir dinazor türü olan Diplodokus'u da gösterdi. İlk sırada duran Zuzanne:

- Aman Allah'ım bununla karşılaşmak istemezdim, diye fısıldadı.

Jan ise:

- Olamaz ki bunların nesli tükendi, diye muzipçe güldü.

Bayan Müller, duymuştu.

- Bununla karşılaşmak o kadar da korkunç olmazdı.

Çok çok büyük ama dişlerine bir bakın.

- Köpek dişleri yok, diye atıldı Belinda.

Bayan Müller başını salladı.

- Doğru.

- Adı bu yüzden mi duplo... Bilmem ne. Yani et yerine çikolata yediği için mi?

Herkes gülmeye başladı. Helga'nın bazen şaka mı yoksa ciddi mi söylediğini kimse bilemezdi. Bayan Müller de güldü.

- Öyle olsaydı. Bu çikolata adını dinozordan alırdı, dinozor şikolatadan değil. Ayrıca onun adı Diplodokus.

Bayan Müller biraz daha anlattı fakat ders çabucak bitti.

- Bir dahaki hafta sınıfın önünde buluşacağız. Ondan sonra da mzeyeye gideceğiz, dedi.

Bir hafta sonra sınıf toplanmıştı. Hep birlikte müzeye gidip avlusunda beklemeye başladılar. Her kafadan bir ses çıkıyordu. Gişeye giden Bayan Müller'i bekliyorlardı. Bayan Müller, iki elini çılgın gibi sallayarak,

- Gelin çocuklar, diye bağırdı.

- Hepimizden çok daha heyecanlı, dedi Niklas.

- Hepiniz benim etrafımda toplanır mısınız, diye hepsini çağırdı Bayan Müller.

Sınıf, Bayan Müller'in etrafında toplandı.

- Birazdan bizi müzede gezdirecek olan Bay Verna gelecek.

- Bunu neden siz yapmıyorsunuz? Siz de her şeyi biliyorsunuz, diye sordu Helga.

- Evet, tabii ki ben de size onlar kadar anlatabilirdim ama müze görevlileri bunun böyle olmasını istiyor. Onları ikna edemedim.

Belinda, Birit'e dönüp fısıldamaya başladı:

- Bayan Müller, bu yüzden biraz kırılmış galiba. Üzgün görünüyor.

Bay Verna, kısa boylu ve soluk yüzlüydü. Eski bir takım elbise giymişti. Konuşurken etrafına tükürükler saçıyordu. Bu yüzden sınıf ona pek yaklaşmamaya gayret gösteriyordu. O kadar can sıkıcı konuşuyordu ki ilk başta Bayan Müller, söze girmekten kendini alamamıştı. Fakat bu Bay Verna'nın hoşuna gitmemişti tabii ki. Bayan Müller'in sesini bastırmak için daha da yüksek sesle konuşmaya devam ediyordu.

Belinda, huzursuzca yerinde sallanarak,

- Bu çok can sıkıcı. Ben başka bir şey yapmak istiyorum, dedi.

Birit de Belinda'yla aynı fikirdeydi.

- Off, arkada en az bir oda daha var, diye sızlandı.
Artık duramayacağını düşünüyordu.

- Şimdi de müzemizdeki en büyük örneği görüyorsunuz: Diplodokus.

Bay Verna bir dakikalığına çocukların dikkatini çekmeyi başarmıştı. Bu devasa iskeleti gördüklerinde hayret içinde kalmışlardı.

Helga, muzipçe gülerek,

- Demek ki bizim iyi kalpli, yaşlı diplo dinozorumuz bu.

- Amma da büyük!

Belinda, inanılmaz büyüklükteki bu iskeleti gözleriyle tarıyordu. Başparmak yerine bir pençesi vardı. Dördüncü ve beşinci parmağı hemen hemen hiç görünmüyordu. Tıpkı başparmak gibi geriye dönüktü. Ayrıca uzun bir boynu vardı. Belinda en üst tarafa kadar bakabilmek için başını ta ensesine dayamıştı. Kafası ve göz oyukları buradan bakıldığında küçücük görünüyordu. Ve köpek dişleri... Patrik hayran kalmıştı.

- Böyle bir et yığını hareket ettiğinde yer yerinden oynamıştır herhâlde, dedi.

- Evet, bu bizim gururumuz. Böyle bir şey birçok müzede yok.

Bay Verna'nın can sıkıcı monoton sesi duyulmuştu yine.

Belinda, heyecanla Bay Verna'nın sözünü kesti:

- Ama bu gerçek değil ki!

Herkes ona dönmüştü.

Bay Verna, pek de sevimli olmayan bir ifadeyle sırtarak,

Hersemi

- Neler saçmalıyorsun küçük hanım? İzin verirsen anlatmaya devam etmek istiyorum, dedi.

Bay Verna, tekrar iskelete dönmek istedi ama Belinda çok enteresan bir noktaya takılmıştı.

- Bu dinazor gerçek değil. Ben bunu ispat edebilirim. Bu çok basit bir dedektif işi, dedi.

SORU: Sen de bulabildin mi?

Hersemi

2. OLAY

DERS İSKELETİ OTTO

Beş dakika sonra her şey çok ciddileşecek! Adel, duvara yaslanmış, midesinin çekildiğini hissediyordu. Yılbaşı tatiline az kala yazılılara çalışmak canını sıkıyordu. Aslında Adel, yılbaşı öncesini severdi. Okulda herkesin keyfi yerinde olurdu. Hemen hemen herkesin tabii. Bay Maya, Otto meselesinden sonra hiçbir zaman neşeli olamadı.

Bu çok çılgın bir hikâyeydi! Ne zaman aklına gelse sırtından aşağı bir ürperti yayılıyordu. Aslında, bakılacak olursa aynı zamanda çok komik bir hikâyeydi. Ama yine de Bay Maya'nın akşam okulda dolaşıp etrafa son defa göz atarkenki hâlini düşünüp kendini onun yerine koyduğunda hiç de komik olmadığını anlıyordu.

Okulun hademesi Bay Maya'nın boş koridorlarda dolaşırken öğretmenler odasının girişinde bir adamın durduğunu görünce neler hissetmiş olabileceğini çok iyi anlıyordu.

- Orada kıpırdamadan öylece duruyordu. Sadece kolu inip kalkıyordu, sanki bana işaret eder gibi.

Hademe bunları telefonda polise heyecanla anlatmıştı. Herkes bu konuşmayı duymuştu. Adel'in paralel sınıfından bir çocuk olan Nils, ertesi gün bunu herkese yaymıştı. Ailesiyle okulun hemen yanında oturuyordu. Hademe, bu korkunç olaydan sonra Nils'in ailesine koşup oradan telefonla polisi aramıştı.

Nils herkese,

- Aradan on dakika geçmeden polis geldi, diye anlattı.

Polis ayaklanan ölü hikâyesine inanmamıştı tabii. Daha çok bir hırsızdan şüphelenmişlerdi.

Fakat Otto kimsenin aklına gelmemişti. Otto, biyoloji dersinde kullanılan iskeletti. Normalde biyoloji sınıfının arkasındaki odada dururdu. Birisi, Otto'yu esaretten kurtarıp, palto ve şapka giydirip, öğretmenler odasının önüne koyarak kötü bir şaka hazırlamıştı anlaşılın...

- Günaydın! Yazılı!

Biyoloji öğretmeni Bayan Sobıl'ın sesi, Adel'i düşüncelerinden koparmıştı.

İşte yine midesi çekiliyordu sanki.

Adel'in yanında oturan Tobiyas:

- Üff ya, olamaz, diye bağırdı.

- Adel, bana kurşun kalemini verebilir misin? Dolma kalemim bitmiş.

Adel, Tobiyas'ın kâğıdına baktı. Adını yazacağı yerde kalın bir mürekkep lekesi vardı.

Bayan Sobıl, ikisine seslenerek,

- Her şey yolunda mı, diye sordu.

- Evet, diye başlarını salladılar.

Sonra yine sessizlik oldu. Adel birdenbire çok sessiz olduğunu düşünmeye başlamıştı. Tobiyas nefes almıyor muydu acaba? Ona doğru uzanıp baktı. Çok solgundu. Yüksek sesle nefes verdi.

Öğretmen de bir şeyler olduğunu fark etmişti.

- Tobiyas iyi misin, diye sordu.

Tobiyas:

- Evet, evet, diye kekeledi.

Sonra yine kendini toparladı. Adel, onun tekrar gayretle yazmaya başladığını gördü. Herkes yazılı kâğıdını verdikten sonra Katerina, Adel'e,

- Yazılıyı nasıl buldun, diye sordu.

- Fena değil. Çoğunu biliyordum. Ama insan vücudundaki bütün kemikleri bilmiyordum, diye cevap verdi.

Yustin de heyecanla lafa karıştı:

- Evet, gerçekten. Ben de bazılarını bilmiyordum. Ön koldan sadece bir tanesi aklıma geldi. Bir de omuzdaki hangisiydi?

Adel hemen cevap verdi:

- Koldakiler, dirsek kemiği ve ön kol kemiği. Ama yukarıda, omuzdakini ben de bilmiyorum.

Katerina:

- Tobiyas'a ne olmuştu? Bayılacak zannettim.

Adel:

- Evet, ben de öyle zannettim. Nesi vardı bilmiyorum. Belki de ani bir korku nöbetidir. Yazılıdan önce neşesi yerindeydi.

- Tobiyas, her yerde yazılıya çalışmak istemediğini anlattı. Anlamıyorum bunu. Geçmek istiyorsa gerçekten çok çalışması gerekiyor.

Yustin, Tobiyas'tan hoşlanıyordu. Sınıfını geçemeyeceğini düşündükçe de çok korkuyordu.

Hanna kıkırdarak,

- Ah Yustin, üzülme. O zaten kuklacı olmak istiyor, dedi.

Bayan Tum ve Bay Vangel nöbetçiydiler. Teneffüste birlikte avluda dolaşıp pazartesi akşamı hakkında konuşuyorlardı.

Adel, "Otto'nun macerası herkesi meşgul ediyor anlaşılabilir." diye düşündü.

Tam o sırada Bayan Tum:

- Sonra öğretmenler odasını da aradılar, diye anlatıyordu.

Bay Vangel şaşkınlıkla,

- Orada ne bulacaklarını düşündüler ki, dedi.

- Belki de gerçekten bir hırsız olduğunu düşündüler.

Bayan Sobıl'ın bütün evrakları karıştırılmıştı. Şu polisler arama yaparken her şeyi dağıtmasalar. Bir de her yerde şu lekeler...

Adel kendi kendine mırıldanıyordu:

- Garip bir hikâye.

Yustin merakla,

- Nesi garip, diye sordu.

- Bayan Tum ve Bay Vangel pazartesi akşamını konuşuyorlardı ve polisin öğretmenler odasını aradığından bahsettiler.

Hanna merakla,

- Orada ne aramışlar ki, diye sordu.
- Ben de kendime bunu soruyorum.
- Adel düşünceliydi. Yüksek sesle düşünmeye devam

etti:

- Otto'yu getiren kişi sadece yan kapıdan çıkabilirdi. Bütün öğrenciler okuldan ayrılınca Bay Maya ön kapıyı kapatır. Bu olayın kahramanı da bütün öğrencilerden sonra gitmiş olmalıydı. Çünkü Otto'yu oraya koyabilmek için herkesin gitmesini beklemesi gerekiyordu.

Hanna birden telaşlanmıştı.

- Doğru! Gel gidip bakalım bir şeyler bulabilecek miyiz?

- Yan çıkışa gidip yeri incelemeye başladılar. Görünürde bir şey yoktu. Çiçeklerin olduğu yerde de bir şey yoktu. Ayak izi bile yoktu.

Hanna, hayal kırıklığına uğramıştı.

- Hiçbir şey yok, diye sızlandı.
- Yazık.
- Adel de hayal kırıklığına uğramıştı. Çitin yanında

duruyordu. Dikkatlice kırık dal veya bez parçaları arıyordu. Fakat çalıların arasından çıkardığı kırmızı-beyaz bir ipten başka bir şeye rastlamadı.

Bir hafta sonra Bayan Sobıl yazılı kâğıtlarını okuyup düzeltmiş, sınıfa geri vermişti.

- Hepinizin içi rahat bir şekilde tatile gidebilmeniz için söylemeliyim ki hiç zayıf not yok ve bu da çok sevindirici.

Bayan Sobıl, notları tahtaya yazarken Tobiyas, rahatlamıştı. Fısıldayarak,

- Oh! Şansım yaver gitti. O zaman yılbaşında yeni bir kalem ve okul çantası dışında bir hediye alabileceğim, dedi.

Adel:

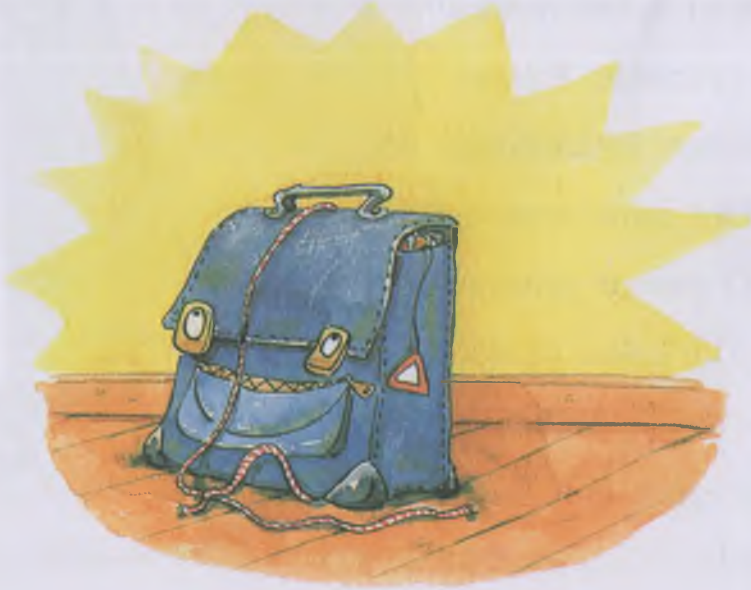

- Aslında çantaya ihtiyacın var, dedi.

Tobiyas birkaç gündür çantasını kırmızı-beyaz bir iple bağlamak zorunda kalıyordu. Mürekkep lekesini de yazılı sırasında görmüştü. Dağıtmak üzere yazılı kâğıtlarını elinde tutan Bayan Sobıl:

- Bir şey daha söylemek istiyorum. Özellikle de Tobiyas kemikleri doğru bilen tek kişi oldu.

Adel'in bakışları otomatik olarak tekrar Tobiyas'ın çantasına yöneldi. Biraz önce bir değişiklik fark etmişti ama neydi?

Aklına yan taraftaki çıkışın orada çalılıkların arasında bulunduğu ip geldi. Tobiyas'ın çantasındaki kırmızı-beyaz iple aynıydı. Birdenbire her şey aydınlanmıştı.

Adel öfkeyle,

- Tobiyas! Herhâlde hademedenden özür dilemen gerekecek, diye söylendi.

SORU: Sen de her şeyi anladın mı?

3. OLAY

ŞAİRİN SIRRI

Mara, hayallere dalmıştı. Otobüsün köyleri geçmesi yarım saatten fazla sürüyordu. Yapması gereken ödevler varsa bu arada tamamlayabiliyordu. Ama bugün tatilinden sonraki ilk gündü. Yani ödev yoktu ve bu zamanı istediği gibi değerlendirebilecekti.

Ailesiyle birlikte buraya taşındıklarında her sabah çok kötü oluyordu. Çünkü yol çok virajlıydı. Ama Mara artık alışmıştı. Yine de her zaman çok hareketli olan bir büyük şehirde yaşamayı tercih ederdi. Mesela Vayma'daki en sevdiği teyzesi Rut'un yanında olabilirdi. Üç hafta onunla kalmış çok şey yaşamıştı. Teyzesi, Alman şairi

Goethe hakkında bir kitap üzerinde çalışıyordu. Mara da ona yardım etmişti. Mara gururla gülümsedi. Ona da üzerinde adının yazılı olduğu bir kimlik çıkarılmıştı.

Rut onu,

- Bu benim asistanım Mara, diye takdim ediyordu.

Aslında Mara, ağdalı laflar eden şu Goethe'den ziyade, macera hikâyeleri ve atlar ile ilgili romanlar okumayı tercih ediyordu. Fakat Almanca öğretmenleri Bay Klem, Goethe'ye hayrandı. Sık sık küçük alıntılarla sınıfa işkence edip bunu tekrarlayacaklarına dair söz veriyordu.

O dakikalarda Mara birinin çıkıp edebiyat tarihini değiştirmesini ve “Harry Potter”ı bile klasiklere dâhil etmesini çok isterdi.

Sadece Rut teyze, Goethe'nin yaşadığı dönemden eğlenceli hikâyeler anlattığında biraz heyecanlı olurdu. Bir keresinde Mara, elindeki kurşun kalemle kâğıda bir şeyler karaladığında teyzesi ona,

- Benim küçük şair yeğenim, demişti.

Goethe de her zaman kurşun kalemle yazardı. Özellikle de hızlı olması gerektiğinde yapardı bunu. Hatta yatağının yanında bile bir tane bulunuyordu. Mara o zaman çok gururlanmıştı. Belki o da ileride bir şair olurdu. Tek bir farkla. O eserini zahmetli bir şekilde ucu sivri bir tüy kalemle yazmak zorunda değildi.

“Ucunu aç, mürekkebe batır, birkaç kelime yaz, tekrar mürekkebe batır, yine ucunu aç.”

Sonra okuma saatleri düzenleyip imza dağıtırdı. Bay Klem de onun eski Almanca öğretmeni olarak anılırdı.

Mara otobüsün taş bina önünde sert bir fren yapma-

sıyla rüyalarından uyandı. Her yerde müthiş bir uğultu vardı. Sonuçta tatilden sonra anlatılacak çok şey olurdu her zaman.

Bay Klem, heyecanlı konuşmaları bölmekte epey zorlanacak gibiydi ama Allah'tan o da bugün rutin bir ders yapmaya niyetli değildi.

- Hepinizin anlatacak çok şeyi var. Bunu görebiliyorum. Bana tatil anılarınızı anlatmaya çok zamanınız olacak. Yazılı olarak tabii, dedi.

Bay Klem, her zamanki kadar çok itiraz görmedi.

Tabii ki çay demleme gibi bir konuda kompozisyon

yazmaktansa bu konuda yazmak çok daha eğlenceliydi.

Ortalık biraz sakinleştğinde Bay Klem anlatmaya başladı:

- Ben de çok güzel bir tatil yaşadım. Bu derste size anlatacağım.

Öğrenciler gevşeyerek sıralarına yayıldılar.

- Bir kongre için İspanya'ya gittim.

Mara'nın en iyi arkadaşı Karola, şüpheyle soluyarak,

- Hadi canım. Kongreymiş. Tembel tembel güneşte yatmıştır, diye fısıldadı.

Mara'yı gülme tutmuştu çünkü Bay Klem, gerçekten epey bronzlaşmıştı.

- Çok önemli birkaç bilim adamı ve amatör araştırmacı gelip konuşmalar yaptılar. Belki sizlerden de bazıları ileride bu konuya yönelir.

Etrafına, özellikle o anda kıpkırmızı olan Mara'ya baktı.

Yine anlatmaya devam etti:

- Ayrıca Bay Leri Hul ile karşılaştım.

Sanki herkes çok şaşırmalıymış gibi bir ara verip bakındı. Fakat herkes çaresiz bir ifadeyle bakıyordu. Onu tanımak mı gerekiyordu?

- Bay Hul, meşhur Ekerman'ın özbeöz torunu.

Bay Klem, anlatmaya devam etti ve meraklı bakışlarla karşılaştı.

- Bay Ekerman'ı size daha önce anlatmıştım. O Goethe hakkında en meşhur kitabı yazdı.

İç çekmeler duyulmaya başlamıştı. Karola da gözlemlerini devirdi.

- Yine lafı en çok sevdiği konuya getirdi. Hem de

beş dakika bile geçmeden. Bu bir rekor, diye sızlandı.

Arkada oturan Jak da iç çekerek,

- Neden arada sırada da olsa güzel bir şeyler anlatamaz.

Bay Klem bu arada hayranlıkla anlatmaya devam ediyordu:

- ... Sizin de mutlaka bildiğiniz gibi Goethe'nin sekreteri olan Gest'in, ölümünden sonra geriye bıraktıklarından hareketle, dolaylı yollardan ortaya çıkardığı eserleri var.

Bir fotokopi çekip size de getirdim. Orada şiiri çok iyi görebilirsiniz. Pol, şunları bir dağıtır mısın? Bunun üzerinde biraz konuşalım. Gerçekten büyük bir keşif. Bana inanabilirsiniz arkadaşlar.

Pol fotokopileri dağıttı. Mara kalın, siyah yazıya dikkatlice baktı.

Düşünceliydi.

- Özür dilerim, Bay Klem. Bunun ne olduğunu bir daha söyler misiniz, diye sordu.

Karola:

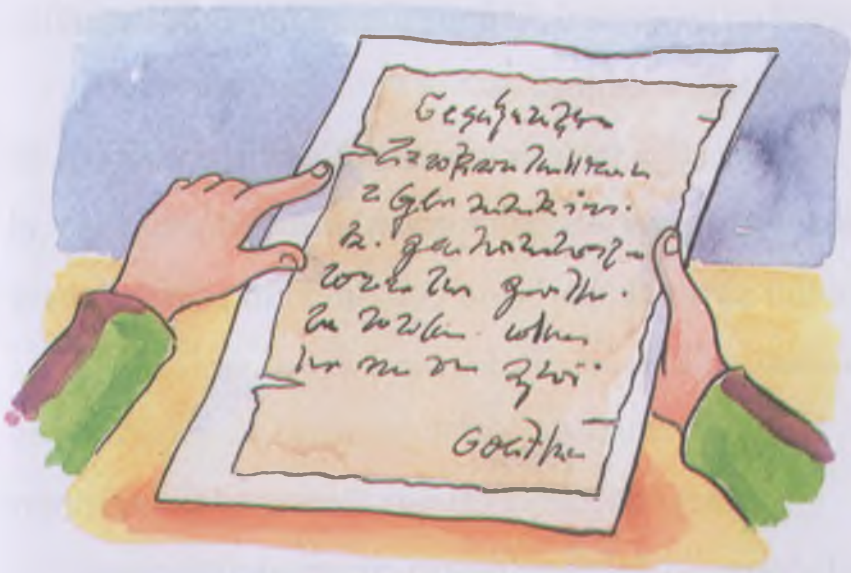
- Gayretli çocuk, diye alay etti.

- Goethe'nin gece yazılmış ilk şiiri. Bay Hul ve ben aslında bu şiirin Batı-Doğu divanı için düşünüldüğünü zannediyoruz. Gerçi Goethe sonradan buna karşı çıkmıştı.

Son sırada oturan Yohan:

- Güzel karalamış, diye atıldı.

Bay Klem hemen en sevdiği şairi savunmaya başladı:

- Bunu söyleyemezsin. Çok iyi biliniyor ki Goethe uyurken birçok fikir üretiyordu. Aynı şekilde bu da öyle. Senin yazını, uyanıp hemen bir şeyler yazmaya başladığında görmek isterdim. İtiraf etmeliyim ki normalde bile senin yazın zor okunuyor.

Sınıf gülmeye başladı. Yohan'ın yazısı gerçekten çok kötüydü.

Mara tekrar sordu:

- Yani bu şiir gece yarısı mı yazılmış?

Karola alnını kırıştırdı. Arkadaşının aniden bu kadar can sıkıcı bir şeyle ilgilenmiş olması hoşuna gitmemişti.

Öğretmen doğruladı.

- Evet. Goethe'nin sekreteri Gest'in anılarında bu çok değerli eser ile ilgili bir yer bulduk. Sadece gerçek dâhiler yarı uykuda böyle çok önemli kelimeler üretebilirler.

Yohan:

- Bu kadar da harika olamaz. Sonuçta eğer sizi doğru anladıysam o, bu eseri ortaya çıkarmak istememiş.

Bay Klem:

- İyi bir düşünce. Ben ve Bay Hul konuyla ilgili ilmi bir çalışma yapmayı düşünüyoruz, diye cevap verdi.

Mara, deminden beri düşünüyordu. Sonunda içinden geçenleri söyledi.

- Bay Klem, siz orijinal metnin fotoğrafını çektiniz ve bizdekiler de ondan çoğaltıldı doğru mu?

- Evet.

Mara düşünceliydi.

- Hmmm...

Bütün sınıf sessizce şimdi ne olacağını bekliyordu.

Karola:

- O kadar heyecan yapma. Dedektif beynin ne düşünüyor?

Mara muzipçe güldü. Şimdi söyleyeceği şey onun için de pek kolay değildi.

Yavaşça konuşmaya başladı:

- Ben sizin ve Bay Hul'un bulduğu bu eserin sahte olduğunu düşünüyorum.

Sınıfta kıkırdamalar yükseldi. Sadece Karola ciddi bir ifadeyle bakıyordu. En azından arkadaşının böyle bir

konu hakkında saçma bir şaka yapmayacağını biliyordu.

Bay Klem ise:

- Nee? Böyle bir şeyi nasıl söyleyebiliyorsun, diye bağırdı.

Mara çok sakindi.

- Size bunu ispatlayabileceğimi zannediyorum, dedi.

Mara'nın bu fikre nasıl kapıldığını sen de biliyor musun?

4. OLAY

HEDEF DAHA YUKARIDA

Büyük yaz tatiline çok az kalmıştı. Sıcak, güneşli bir gündü.

- Aslında sıcaktan okulların tatil olması gerekirdi.

Andi'nin bu sözleri arkadaşları arasında da kabul gördü tabii ki. Fakat maalesef buna karar verecek olan Andi değildi.

Beden öğretmeni Bay Şınabel de böyle bir karar veremiyordu.

- Buna okul müdürü karar verir, diye açıkladı.

Bay Şınabel beden dersinde ne yapılabileceğine karar verebiliyordu. Bu da okulun tatil olmamasından çok daha kötüydü. En azından Tom öyle düşünüyordu.

Canı sıkkın olarak Andi'nin yanında ısınma turu atıyordu.

- Yüksek atlamayı sevmiyorum, diye mızırdandı.

Andi ise aynı fikirde değildi. Tom'un yanında koşarken,

- Ben seviyorum. Çok eğlenceli, dedi.

Tom öfkeliydi.

- Sen benim hareketimden neredeyse yarısı kadar az hareketle aynı yere ulaşabiliyorsun. Yüksek atlamada da aynı şey...

Andi, onu teselli etmeye çalışıyordu.

- Bunu o kadar ciddiye alma.

- Evet, yeterli!

Bay Şınabel de ısınma turlarına katılıyordu. Üçüncü tur sona erdiğinde çocuklara seslendi:

- Şimdi birkaç kere çalışacağız. Ondan sonra iş ciddiye binecek. Herkes üç defa deneyecek. Yapamayan elenecek ve diğerleri bir sonraki tura atlayacak.

- İyi ya hemen elensem çok iyi olacak. Gölgede rahat rahat yatarım.

Andi, Tom'un içten söylemediğini hemen anlamıştı. Tom'un elinden gelen gayreti göstereceğinden emindi ama atletizm ona göre değildi. Bunun için çok kısa boy-luydu. Aletle çalışmalarda ise çok iyiydi.

Öğrenciler tek sıra hâlinde durdular. Arka arkaya bir yay çizerek sırığa doğru koştular, bir ayaklarıyla yerden destek alıp arka arkaya sırığın üzerinden atladılar. Tom bile bir seferinde başardı. İkinci deneme ise başarısızdı.

Tom yenilgiye uğramıştı.

- Şimdi iş ciddiye binince ilk turu bile geçemem, dedi.

Bay Şınabel, Tom'u cesaretlendirmeye çalışıyordu.

- Tekniğin doğru. Hatta herkes seni örnek almalı.
Ama biraz daha yukarı zıplamalısın.

Tom bu iltifat karşılığında pek cesaret kazanamadı.

- Daha yukarı zıplamak! Söylemesi kolay. Benim için bir trampolin getirebilirsiniz. Çok da adaletsiz olmazdı. Çünkü onlar benden çok daha uzun. Böyle bir trampolinle her yere ulaşabilirim.

Bay Şınabel gülerek,

- Senin de ne fikirlerin var. Bir trambolin. Doğru, trambolinle her yere ulaşabilirsin.

Bay Şınabel, bir türlü gülmekten kendini alamıyordu.

Her can sıkıcı dersin sona erdiği gibi her ders yılı da mutlaka sona eriyordu. Tatil kampı ve açık yüzme havuzları dışında yaz tatilleri şehre apayrı bir hareket getiriyordu.

Mesela bu yaz, bir olay haberlere günlerce konu oldu:

Vinkelman'ın villasındaki esrarengiz soygun. Bay Vinkelman şehrin en zengin adamıydı. Hırsız korkusundan villasına iki ayrı alarm düzeneği kurdurmuştu.

Ayrıca bahçede serbest dolaşan bir köpeği vardı. Yine de Bay Vinkelman kendini çok güvende hissetmemiş olacak ki villasının etrafını yüksek tellerle çevirmişti.

- Polis bir bilmeceyle karşı karşıya...

Tom, tatilden yeni dönen ve ne olup bittiğini delice merak eden arkadaşı Andi'ye kısa bir özet geçiyordu:

- Bazı şeyler belli. Mesela köpek uyuşturulmuş.

Zehirli yiyecek vermiş, alarmları da çözmüş olmalılar. Bay Vinkelman alarm düzeneği kuran şirketler hakkında dava açacakmış.

Hırsızın tekrar nasıl dışarıya çıktığını da biliyorlardı. Sonuçta alarmı devre dışı bıraktıktan sonra bu pek zor değildi. Arka yatak odasından atlayıp kestane ağacına tırmanmıştı. Dalları çitin üzerine kadar ulaşan koskoca kestane ağacını biliyorsun değil mi?

Kestane ağacını tabii ki biliyordu. Sonuçta ikisi de sık sık villanın etrafında oynuyorlardı.

Tom anlatmaya devam etti:

İşte bu ağaca tırmanıp daldan çitin üzerine geçmiş oradan da yola atlamış.

- Bunu nereden biliyorlar?

- Dal kırılmış. Üstelik çitin yanındaki çalılık, üzerine basılarak ezilmiş.

Andi başını salladı.

- Evet, çok basit belirtirler. Ondan sonra da ganimetlerle ağacın üzerinden ve çitten atlamış, değil mi?

Tom sabırsızlanmıştı. Çünkü haberdeki en önemli olay daha anlatılmamıştı.

- Fakat heyecanlı olan...

Burada heyecanı daha da

arttırmak için bir ara verdi ve tekrar anlatmaya başladı:

- Araziye nasıl girildiği bilinmiyor çünkü çitte bir delik yok.

Andi düşündü ve,

- Belki de bir tünel kazmıştır, dedi.

- Evet, bunu ben de düşündüm polis de ama hiçbir şey yok.

Andi tekrar araya girdi:

- Ya merdiven dayayıp girdiyse ve aynı şekilde geri çıktıysa?

Tom:

- Bu da olamaz. Dal çok çürükmüş.

Andi ve Tom olay yerini bir defa da kendileri incelemeye karar verdi. Çitin yanındaki ezilmiş çimenler dışında olağanüstü bir şey görünmüyordu.

Andi omuzlarını silkti.

- İz yok, belirti yok. Yüzme havuzuna gidip bu olayı polise bırakmaya ne dersin? Bence bu gerçek dedektiflerin işi, dedi.

Tom da aynı fikirdeydi. Bu havada yüzme havuzu dedektif çalışmasından daha cazip geliyordu.

Yaz tatilinin bitmesiyle birlikte havalar yeniden bozdu. Bu yüzden Bay Şınabel spor derslerinin salonda yapılacağını bildirmişti.

- Üç tur ısınma koşusu yapın, sonra atlayacağız, diye talimat verdi.

Andi merakla sordu:

- Siz de bizimle koşmuyor musunuz?

Bay şınabel, koşmamak için bahane bulmazdı hiç.

- Hayır, bugün koşamayacağım. Tatilde ayağımı burktum.

Koşudan sonra öğretmen aletlerin kurulumu ile ilgili görev dağılımını yaptı. Andi ve Tom atlama sandığını alet odasından alacaklardı.

Tom:

- Sandıktan atlamak, yüksek atlamadan daha iyidir, diye sevindi.

- Ama trambolin ile atlamayı tercih ederim. Neden çok az yapıyoruz ki?

Andi omuzlarını silkti:

- Kim bilir. Belki de çocuklar çok sevdiği içindir. Hadi gel bana yardım et.

Andi sandığı tek başına çekmeye çalışırken Tom trambolinin başında duruyordu.

- Yaa Tom! Kendini en sevgili aletinden kopar da gel. Bana yardım et.

Andi, biraz sinirlenmişti. Tom ise hiçbir şey dinlemiyordu. Tramboline bakıp duruyordu.

Artık Andi iyice sinirlenmişti:

- Tom, ne var orada?

Canına tak etmişti artık. Tom'un yanına gitti. Yayların arasından küçük bir dal çıkarmışti. Onu Andi'nin burununa tutup,

- Böyle bir trambolin ile her engeli aşardım, dedi.

- Tom, sen ne demek istiyorsun?
- Andi, hatırlamıyor musun?

SORU: Sen hatırlıyor musun? Tom'un bulduğu şeyin hırsızlıkla ilgisi var mıdır?

5. OLAY

ÖĞRETMEN KINOZEL'E KÖTÜ ŞAKA

- Eyvah saat yedi buçuk olmuş.

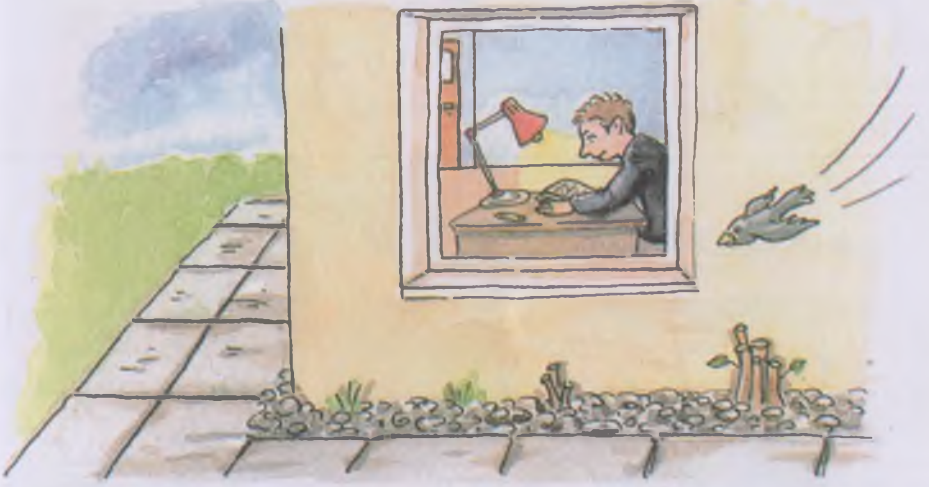
Ulf hiçbir zaman vaktinde kalkmayı beceremezdi. Bugün de kesin habersiz bir sosyoloji yazılısı yapılırdı. Hem de ilk derste. Böyle bir şeyi ancak Bay Kinozel yapardı!

Ulf'un sınıf arkadaşları, öğretmenin bunları çocuklara işkence olsun diye yaptığından emindi. Ama Ulf bunun arkasında daha başka şeylerin olduğunu düşünüyordu. Çünkü Bay Kinozel için kendi alanı olan sosyoloji ve matematik dışında hiçbir şeyin önemi yoktu.

Evli değildi, hiçbir zaman gezilere katılmazdı. Bazen yüzme havuzuna gelirdi. Ulf onun evinin önünden bisikletle geçerken öğretmenini ya steril çalışma odasında oturup kitapları karıştırırken ya bir belgesel film seyrederken ya da bilgisayar başında çalışırken görürdü. Kinozel'in perdesi bile yoktu.

- Ulf! Kardeşinin kahvaltısını hazırlar mısınız?

Ulf'un annesi yatak odasından seslenmişti. Ulf, içini

çektii. Bir bu eksikti. Ona kahvaltı hazırlamak, sütle mısır gevreği hazırlamak veya hemen bir tost yapmak değildi. Çünkü kardeşi Jak süt ürünleri ve beyaz un yiyemiyordu. Alerjisi vardı.

Çabucak birkaç meyve doğradı ve meyveli bir içecek hazırladı. Bu kadar vitamin yeterliydi herhâlde. Bu arada Ulf tuhaf yemek alışkanlıkları olanlar için usta bir aşçı olmuştu. Kardeşinin süt alerjisinin ilk defa ortaya çıktığı günü tüyleri ürpererek hatırlıyordu. Her yeri kırmızı lekelerle dolmuştu, buhar makinesi gibi soluyup çaresizce nefes almaya çalışıyordu. Bunu Ulf hiç unutmuyordu.

Kardeşi Şimdi zevkle vitaminli ieeğini içiyordu. Ulf da artık yola çıkabilirdi.

Uzun zamandır okula bu kadar koŐmamıŐtı. Neyse ki tam da zil çalarken kendini sıraya atıverdi.

Fakat çok da acele etmesine gerek yokmuş çünkü Bay Kınozel henüz gelmemişti.

Buğun istisnai olarak n sıraya oturan Jonatın'ın etrafındaki kalabalıktan gülüŐmeler yayılıyordu. Kıp kırmızı

yüzlerle fısıldaşıp dirsekleriyle birbirlerini dürtüyorlardı.

Ulf, yanında oturan Lana'ya,

- Neler oluyor, diye sordu.

Lana fısıldayarak,

- Kınazel'in hemen müdüriyete gitmesi gerekiyordu,

Jonatın içinde testlerin olduğu çantasını sakladı, diye açıkladı.

Lana'nın içi pek rahat değildi anlaşılır.

Ulf gözlerini devirerek,

- Peki nereye?

Lana:

- Hiçbir fikrim yok. Sadece, yangın çıkmadığı sürece testten kurtuluruz dediğini duydum, dedi.

Koridordan hızlı adım sesleri duyuluyordu.

Ulf şaşırıldı. Okula geldiğinden beri birçok yangın tatbikatı görmüştü. Bunun ne özelliği vardı ki? Zil çaldığında hepsinin avluya çıkması gerekiyordu. Annesi bu kuru tatbikatların pek önemli olmadığını her zaman anlatıyordu.

Bütün öğrencilerin sırsıklam okulun içinde koşup durduğu, sulama fısıkiyelerinin deli gibi etrafı ıslattığı bir ortam çok daha heyecanlı olurdu. Bu yüzden annesi ona gerçek bir yangında her zaman pencereden çıkmasını sıkı sıkı tembih etmişti.

Ulf:

- Bu ne demek oluyor, diye sordu.

Aslında bugün testten kurtulmak fikri ona ters gelmi-

yordu. Ama bu yöntemi biraz saçma bulmuştu.

Lana:

- Sakladığı yerin çok ideal olduğunu da söyledi. Çünkü fiziksel nedenlerden dolayı oraya bakmak kim-
senin aklına gelmezmiş, diye devam etti.

Ulf iyice şaşkına dönmüştü. Jonatın ne zamandan beri fiziğe meraklıydı? Ne zamandır herhangi bir fizik kanununu biliyordu?

Bu arada Bay Kinozel elinde bir deste kâğıtla sınıfa girdi ve telaşla,

- Arkadaşlar, geciktiğim için özür dilerim ama yazılı kâğıtlarınızı öğretmenler odasında unutmuşum. Çok şükür müdürümüz Bay Farma bana hatırlattı. Yarım saat de yeterli zannedersem, dedi.

Sınıftan bir homurdanma yükseldi. Öğretmen, kâğıtları dağıtırken öğrencilerinin hayretle dolu yüzlerine şaşkın şaşkın baktı ve,

- Bakın, bu yazılı o kadar da habersiz değil. Geçen hafta size bu konuda yeteri kadar ipucu verdim, dedi.

Ulf, "Bu Jonatın ve arkadaşlarının hiç hoşuna gitmeyecek." diye düşündü.

Gerçekten de hepsi morarmıştı. Bir de hepsi en önde oturuyordu bugün. Bu da kopya bile çekemeyecekler demektir.

Haylazlar, o anda gözlerini yıldırım hızıyla yukarı doğru kaçırıp paket ipine benzeyen bir yumağı masanın altına saklayan, elebaşlarına çaresiz bir bakış fırlattılar. Jonatın, o anda görünmez hâle gelmeyi ne çok isterdi.

Ulf'u gülme tutmuştu. Sınıfın kabadayılarını bu şe-

kilde görmek bütün bu heyecana değeri.

Tam o sırada Ulf'un yanına gelen Bay Kınazel:

- Bugün keyfin yerinde galiba, diye sordu.

- Şeyy...

Ulf'un aklına söyleyecek bir şey gelmemiştir.

Bu arada Jonatin ve tayfası karınlarını tutarak yüksek sesle inlemeye başladılar.

Jonatin:

- Sanırım bu bir et zehirlenmesi, diye inleyip sınıftan dışarı fırladı.

- Dur! Dur!

Öğretmenin seslenmesi boşunaydı. Dört öğrenci sınıftan dışarı fırladı. Kınazel kapıya gelinceye kadar yok olmuşlardı bile.

Öğretmenin:

- Bunun sonuçları ağır olacak beyler, diye bağırması da işe yaramadı.

Kıpkırmızı yüzüyle tekrar geri döndü.

- İçinizden biri yazılıdan vazgeçeceğimi düşünüyorsa

çok yanılıyor! Kalemleri elinize alın ve başlayın. Tam yarım saatiniz var. Hasta arkadaşlarınız da yapacaklar. Bunu garantiliyorum, diye bağırdı.

Zorlukla nefes alıyordu. Kürsünün arkasındaki sandalyeye kendini bırakıverdi.

Ulf, telaşla bir şeyler yazmaya çalıştı. Ondan sonra da birkaç sinirli kıkırdama duyuldu. Ulf, panikle bütün çekmeceleri açıp kapatan öğretmenden gözlerini alamıyordu.

Diğer çocukların da dikkatleri dağılmıştı.

Kinozel birdenbire öfkeyle bağırmaya başladı.

- Nerede?

Sesi çatal çatal olmuştu.

- Çantam nerede? Nereye sakladınız onu?

Herkes tedirgin olmuştu. Lana sandalyesinde sağa sola kayıp duruyordu, küçük Pol bembeyaz kesilmişti. Sosyoloji öğretmenlerini bu kadar kendinden geçmiş ve titrer hâlde hiç görmemişlerdi.

- Ben hemen...

Bay Kinozel zorlukla nefes alıyordu.

- ... Bilmek istiyorum...

Nefesi yine kesildi. Hiç iyi görünmüyordu.

- ... Nerede?

Bir daha sesi çıkmadı. Ulf, ne olduğunu anlamıştı. Bay Kinozel'in astımı vardı. Bu yüzden gezilere veya çayırlarda piknik yaptıklarında katılmıyordu. Bu yüzden halısı ve perdesi yoktu.

Şimdi birisinin harekete geçmesi gerekiyordu ve o birisi Ulf idi. Hemen öğretmenin yanına koşup onu

sandalyeye oturttu ve yüzüne üflemeğe başladı. Bunu kardeşi nöbet geçirdiğinde annesi de yapıyordu.

- Sakin olun, diye mırıldandı sürekli...

- Sakin olun, dikkatlice nefes alıp verin. Biz çantanızı bulacağız. Nefes alıp verin...

Ulf, Jonatın'ın o tuhaf açıklamaları ile ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu. Aklına birden bir fikir geldi. Yangın çıkmaması lazım, demişti. Annesinin sulama fiskiyeleri ile ilgili yaptığı şaka geldi aklına. Jonatın'ın

bakışı, paket ipi ve bir çantayı fiziksel nedenlerden dolayı orada aramamak gerektiği...

- Tabii. En basit fizik kanunu yer çekim kanunu, diye mırıldandı.

Kınozel, Ulf'un aklını kaçırdığını düşünüyordu.

Ulf yüksek sesle düşünüyordu.

- Her cisim yer çekim kanunu nedeniyle yere doğru çekilir. Bu nedenle kalemler bıraktığımız zaman yere düşerler tavana değil! Lana çabuk sandalyeni ver... Masayı da.

Ulf bağırmaya başlamıştı.

- Çantadan astım spreyini almamız lazım!

Lana hemen anlamıştı.

SORU: Öğretmen Kınazel şanssızlıkla beraber şansı da yakalamıştı. Ulf'un astım krizinin nasıl biraz olsun yavaşlatılabileceğini bilmesi ve parçaları bir araya getirebilmesi onun açısından büyük bir şanstı. Sen de öğretmenin çantasının nerede olduğunu bulabilir miydin?

6. OLAY

KAYIP YÜZÜK

Kızıl kahve renkli bir nesne Tom'un parmakları arasından cıvık bir şekilde akıyordu. Öfkeyle kırmızı çamuru tahtanın üzerine fırlattı.

- Saçmalık bu. Bundan ne olur ki, diye söylendi.

Fabyan, sıra arkadaşına dirseği ile vurarak muzipçe güldü.

- Sakin ol, böyle olmaz. Hani Bay Petki'ye sanatının realizm⁽³⁾ değil de ekspresyonizm⁽⁴⁾ olduğunu ispatlamak istemiyorsan tabii.

- Sen de benimle dalga geçme. Sandra'nın harika tavsiyeleri yetiyor da artıyor. Ay, hayır. Yine mi?

Gerçekten de Sandra Tom'a doğru yürüyordu. Herhâlde ondan hoşlanıyordu. Fabyan, başını salladı.

(3) realizm: Realizmin amacı, günlük yaşamın önyargısız, bilimsel tutumla incelenmesi ve edebi eserlerin bir bilim adamının bulgularına benzer nesnel bir bakış açısıyla ortaya konmasıdır; gerçekçilik.

(4) ekspresyonizm: Resim, edebiyat ve müzikte 20. yy. başlarında ortaya çıkan bir sanat akımıdır. Özellikle resim ve plastik sanat akımlarında uygulanmıştır. Kelimenin Türkçe anlamı "ifadecilik" veya "dışa vurumculuk"tur.

Sandra acıyarak alnını kırıştırdı.

- Yine mi olmadı, diye sordu.

Fabyan, biraz geri durmayı tercih ediyordu.

Tom:

- Hayır, git başımdan, diye gürledi ve arkasını döndü.

Ama Sandra'dan kurtulmak kolay değildi. Çamur parçalarını birleştirdi, suya batırdı, yoğurarak ve birkaç maharetli el hareketiyle Tom'un yüzü gibi bir şekil verdi. Tıpkı Tom'un şu andaki yüz ifadesiydi bu, aşağılanmış ve öfkeli.

Çamurdan kafayı Tom'un çalışma masasına bıraktı.

- Senin için. Sadece yardım etmek istedim, dedi ve topuklarının üzerinde dönerek gitti.

Tom nefesini bırakıp kendi kendine sevimsiz sevimsiz söylendi. Diğer tarafta kızlar kafa kafaya vermiş fısıldaşıyorlardı.

Tom homurdanarak,

- Şimdi de benim hakkımda konuşuyorlardır, dedi ve çamurdan kafayı çevirip durdu.

Fabyan:

- Buna şaşmamak lazım, değil mi? Demin kıza karşı çok da kibar değildin.

Tom:

- Aman yahu! Sürekli bana takılıp durursa sanki bende hiç iş yokmuş gibi.

Fabyan güldü.

- Saçmalama. Matematik şampiyonasında bizden kim kazandı, geçen hafta yaşlı Klem'i fizik dersinde, kendi yaptığı deneyde zor durumdan kim kurtardı?

Tom bezgin bir hâlde,

- Tamam, tamam. Matematik ve fizik ile gerçekten etki bırakabilirsin. Ama bunlar beni derskolik veya çok hırslı veya bilmem daha ne kötü şey varsa onu zann ediyorlar. Hatta aklını kaçırmış zann ediyorlar, diye yakındı.

Fabyan arkadaşını sakinleştirmeye çalışıyordu.

- Herkes her konuda çok iyi olamaz ki.

Tom itiraz etmek için ağzını açtı fakat vazgeçip sustu. Sanat öğretmeni iki gence doğru geliyordu.

- Ne haber? Kızlardan yardım mı aldınız? Bir bakalım.

Elini Fabyan'ın kafasına doğru uzattı.

- Arkadaşım, bu da kim?

- Büyükannem.

- Ha, şimdi görüyorum. Çok hayal gücü katmışsın.

- Siz arkadan bakıyorsunuz. Yüzü öbür tarafta...

Bay Petki, Fabyan'ın çamur eserini alıp şüpheye,

- Peki Fabyan. Doğruyu söylemek gerekirse arka yüzü daha iyi tutturmuşsun, dedi.

Tom'u gülme tutmuştu. Fabyan'ın denemeleri ken-

dininkilerden kat kat daha iyiydi ama öğretmen yine de haksız sayılmazdı.

Fakat Fabyan susmadı.

- Bakın Bay Petki, siz benim büyükannemi tanımıyorsunuz ki!

Öğretmen muzipçe gülerek,

- Evet, haklısın tabii. Şunu da söylemeliyim ki renk seçiminize hayran kaldım. Birisi büyükannesini gri tonlarında, diğeri de öfkesini kırmızı ile yapıyor. Harika beyler, harika.

- Ama ben...

Tom'un itirazı faydasızdı. Öğretmen iki çalışmayı da alıp öne götürmüştü.

Zil çaldığında,

- Bir sonraki derste onları yakacağım, dedi neşeyle.

Tom, oturduğu yerin altında bir şeyler arayıp duran Sandra'ya bakmadan toparlanmaya başladı.

Sandra'nın arkadaşı:

- Bugün takmış mıydın? Emin misin, diye sordu.

- Tabii. Hep takarım. Hiç çıkarmam.

Sandra kısık sesle cevap verirken masanın altında aramaya devam ediyordu.

Fabyan yamuk bir gülümsemeye,

- Bunlar ne arıyor ki, diye sordu.

Mari sinirlenmişti.

- Gülme öyle! Önce kibar arkadaşın Sandra'yı, sadece yardım etmek istediği için aşağılıyor. Şimdi de sen bir şey biliyormuşsun gibi sırtıyorsun. Belki de yüzüğü siz çaldınız.

Fabyan afallamıştı.

- Ne? Ne yüzüğü?

- Sandra'nın yüzüğü tabii ki!

Mari, o kadar öfkelenmişti ki masanın altından ona sakinleştirici bir şeyler söyleyen arkadaşını bile dinlemiyordu.

- Sandra'yla alay edip onu fırçalamaktan başka yaptığımız bir şey yok.

Fabyan:

- Ne fırçası, diye sordu.

Tom artık bir şey söylemiyordu. Sandra'nın yanına diz çökmüştü. Mari öfke kusuyordu.

- Ben kendim duydum. Senin o çok kibar arkadaşın ona yok olmasını söyledi. Sonra da kafayı kendisi yapmış gibi davranıyor. İyi notu Sandra sayesinde alacak. Yüzüğünü çalsaydı şaşırmazdım!

Yavaş yavaş Fabyan da sinirleniyordu.

- Orada dur işte!

Kendisine fırça atılmasına ve aşağılanmasına sessiz kalmayacaktı herhâlde.

- Tom bunu nasıl yapacaktı? Gördüğüm kadarıyla tokalaşmadılar bile. Bu durumda fark ettirmeden yüzüğü elinden nasıl çekecekti, diye sordu.

Sonra da arkadaşına dönerek,

- Yoksa onun elini yalayıp sonra da yüzüğü yuttun mu, diye şaka yaptı.

Bu arada Sandra ve Tom masanın altından çıktı.

Mari:

- Şimdi bir de sen, diye başladı ama Fabyan onu susturdu.

- Dur dur, ben anlıyorum galiba. Sandra yüzük kesin elinde miydi?

- Ben onu her zaman takarım. Annemden miras kaldı, dedi ve gözyaşlarını sildi.

Bu durum belli ki onu çok üzmüştü. Tom beceriksizce onun omuzlarını sıvazladı.

- Bulacağız merak etme. Fabyan iyi bir araştırmacıdır. İleride dedektif olacak, diye teselli etmeye çalıştı.

Teşekkür olarak Sandra'dan küçük bir tebessüm,

Fabyan'dan da kocaman, gurur dolu bir gülümseme aldı. Sadece Mari tatmin olmamıştı. Kollarını kavuşturarak beklemeye başladı.

Fabyan:

- Ellerini yıkarken de çıkarmadın mı, diye sordu.
- Daha ellerimi yıkamadım ki.

Sandra ellerini kaldırdı. Parmaklarının, tırnaklarının ve yüzük parmağının arasında hâlâ kırmızı çamur vardı. Onun dışında ince gri bir çamur tabakası görünüyordu. Fabyan elleri bir süre inceledi ve,

- Kendi büstünü bitirdin değil mi, diye sordu.
- Neredeyse. Son rötuşları yapıyordum, neden?

Fabyan o kadar derin dalmıştı ki cevap veremedi.

- Bugüne kadar yüzük, elin sabunluyken falan yanlışlıkla parmağından çıkmış mıydı?

Sandra:

- Evet, aslında biraz büyük ama çoğu zaman gayet iyi duruyor, diye itiraf etti.

Fabyan:

- Yüzüğünün nerede olduğunu biliyorum galiba, dedi.

Sandra şaşkına dönmüştü.

- Sahi mi, diye sordu.

Mari hâlâ şüpheliydi.

- Hemen sevinme. Bir numara olmadığını nereden biliyorsun?

Fabyan, abartılı bir edayla inledi ve kalbini tuttu.

- Ah Mari! Şüphencilığın bana çok acı veriyor. Sand-

ra'nın ellerine bir bak ve son bir saati düşün. O zaman yüzüğün nerede olabileceğini sen de bulursun.

Mari arkadaşının ellerini incelerken Fabyan arkadaşını öne doğru çekti.

Tom sabırsızca,

- Yüzük neredeki şimdi?

- Bunu ancak Sandra ile masanın altında o kadar uzun zaman ne yaptığını söylersen anlatırım.

Fabyan bunu söylerken bütün yüzünü muzip bir gülümseme kaplamıştı.

Tom utangaç bir tavırla,

- Yüzüğünü aradık tabii.

Ama Fabyan kolay kolay pes etmiyordu. Gülmeye devam etti ve bekledi.

Tom sonunda,

- Tamam, tamam. Ondan özür diledim ve hafta sonunda sinemaya gideceğiz, dedi.

Fabyan hemen alaya başladı.

- Ah ne güzel! Çok da uymuş. Özellikle de çok değerli mirasınız bu kafanın içindeyken!

SORU: Fabyan ne demek istiyor? Sen de yüzüğün nerede olduğunu biliyor musun?

7. OLAY:

BİLGİSAYAR HIRSIZI

Sebastiyan sabırsızlanmıştı.

- Bayan Şefer, bizim yeni bilgisayarlarımız ne zaman gelecek?

Enformatik⁽⁵⁾ öğretmeni:

- Sanırım sana iyi haberlerim var. Yarın teslim edilecek, diye cevap verdi.

- Harika. O zaman yarın yeni bilgisayarlarımızla çalışabiliriz.

Kıristina da bu habere çok sevinmişti.

Fakat Bayan Şefer arkadaşları biraz yatıştırmaya çalıştı.

- Yarın daha bir şey olmaz herhâlde. Bilgisayarların öncelikle kurulması ve tanımlanması gerekiyor.

Ama iki bilgisayar hayranının yüzlerini görünce,

(5) enformatik: Bilişim bilimi. Bilginin, özellikle elektronik makineler aracılığı ile düzenli bir şekilde işlenmesi bilimidir.

- İstiyorsanız bu işe yardımcı olabilirsiniz, diye teklif etti.

Kıristina ve Sebastiyen hayran kalmışlardı. Hemen kabul ettiler.

Bayan Şefer:

- Sevindim. O zaman yarın dersten sonra karşıya, bilgisayar odasına gelin, dedi.

İki arkadaş ertesi gün öyle yaptılar. Hatta son ders

bitmeden geldiler. Büyük teneffüsten sonra beden dersi vardı ve ikili mutlaka daha önce bilgisayar odasına gelmek istiyorlardı.

Bayan Şefer kasaları ve monitörleri ayrı ayrı masalara yerleştirmişti bile.

Kıristina ve Sebastiyan odaya girdiklerinde onu önce görmediler.

- Bayan Şefer burada mısınız?

- Tabii ki buradayım.

Sesi masalardan birinin altından geliyordu:

- Odayı hiçbir zaman gözetimsiz bırakmam. Hele yeni bilgisayarların geldiği bugün hiç bırakmazdım. Bunlar çok pahalı.

Bayan Şefer bir bilgisayarın öründe diz çökmüş bir kabloyu takıyordu.

- Bir tornavida alın da monitörleri kasalara bağlamama yardımcı olun. Önce bana bir bakın isterseniz, ondan sonra yapın, dedi.

Kıristina ve Sebastiyen seyretmek zorunda değildi. Monitörün kasaya bağlanmasını çok iyi biliyorlardı.

Sebastiyen:

- Fişleri iyice sağlam tutturalım mı yoksa takmak yeterli mi, diye sordu.

- Sıkıca monte edin. Herkesin elle çözmesini istemiyorum. Ben olacakları bilirim. Ondan sonra, derste herkes başkasının fişini çekerek eğlenir.

Kıristina ve Sebastiyen üç monitör bağlamıştı bile. Kıristina saate bakıp,

- Sebastiyen gitmeliyiz. Beden dersi başladı bile, dedi.

Bayan Şefer korkuyla irkildi.

- Ne? Ama bana dersten sonra geleceğinize dair söz vermişsiniz. Bu hiç hoşuma gitmedi, dedi.

İki arkadaş pişmanlıkla özür dilediler ve spor salonuna doğru koşular.

Beden öğretmeni Bay Braun da kızmıştı.

- Bilgisayardan anlayanların harekete ihtiyacı yok diye düşünüyorsunuz herhâlde. Ama bu doğru değil. Her ikinizin de spora ihtiyacı var, dedi.

Kıristina:

- Bu doğru değil. Sebastiyen ve ben çok spor yapıyoruz ama bilgisayarla da çalışmayı seviyoruz. Ayrıca Bayan Şefer'in bizim yardımımıza ihtiyacı vardı, diye açıkladı.

- Neden yardımınıza ihtiyaç duysun! Birkaç tane fişi takmayı kendisi de becerebilir herhâlde.

Sebastiyen, Kıristina'ya dönerek,

- Bir şeyden haberi yok. O dağlarına geri dönüp tırmansın. Başka bir şeyden bahsettiği yok zaten, diye söylendi.

Geç geldikleri için, diğerleriyle birlikte hokey oynamadan önce ceza olarak on tur koşmaları gerekiyordu. Koşuyu tamamladıktan sonra arkadaşlarına katıldılar.

Hokey diski merdiven aralığına düştüğü için Sebastian da arkasından koştu.

Bay Braun, merdiven korkuluğuna dayanmış cep telefonuyla konuşuyordu.

- Hayır, kamyon için ehliyetim yok. Senin vardır

diye düşünüyordum. O zaman küçük bir kamyonet al. Yeter tabii, dedi.

Sebastiyan, “Birisi taşınacak herhâlde” diye düşündü.

Ertesi gün çocuklar sonunda yeni bilgisayarlarıyla çalışmaya başlamışlardı.

Fakat sevinçleri kısa sürdü.

Kıristina ve Sebastiyan bir hafta sonra okula geldiklerinde uzaktan mavi polis lambalarını gördüler.

Kıristina:

- Orada bir şey olmalı, dedi ve koşmaya başladı.

Okulun önünde öğrenci ve öğretmenlerden meydana gelen bir kalabalık birikmişti.

Sebastiyan, matematik öğretmenlerine,

- Ne oldu, diye sordu.

- Hırsız girmiş ve bütün bilgisayarlar çalınmış.

Tarih öğretmeni Bay Anders:

- İşin tuhafı hiçbir kapı kırılmamış, diye ekledi.

- Bunun bir tek açıklaması var. Hırsızın anahtarı olmalı.

Bay Braun da yakınlardaydı. Biraz önce ne konuşulduğunu duymuştu. O da fikir yürüttü:

- Bilgisayar odasının iki kişide anahtarı var. Okul müdürü Bay Fired ve enformatik öğretmeni Bayan Şefer. Bilgisayarlar Bay Fired'in işine yaramaz herhâlde.

Herkes gülmeye başladı çünkü okuldaki herkes, Bay Fired'in bilgisayarın nasıl açıldığını bile bilmediğinin farkındaydı.

Sadece Kırstina gülecek bir şey bulamıyordu. Bay Braun'a dönerek,

- Ne demek istiyorsunuz? Bayan Şefer mi çaldı bilgisayarları, diye sordu.

Sebastiyan da parlamıştı.

- Asla!

Fakat öğretmenler sadece omuz silktiler.

Kıristina, Sebastiyan'ı çekiştirerek,

- Hadi, gel. İçeri girip Bayan Şefer'in bu işi yapmış olamayacağını söyleyelim, diye bağırdı.

İki arkadaş kalabalığın arasından okul kapısına doğru ilerlediler. Kapıda bir polis vardı. Fakat polisin dikkatinin dağıldığı bir anda arkasından içeri girmeyi başardılar.

Engelle karşılaşmadan bilgisayar odasına kadar ulaştılar.

O anda, Bayan Şefer'in öfkeden ve korkudan titreyen sesini duydular.

- Fakat tabii ki eminim. Size o zaman da söyledim komiser bey, kamyı kesinlikle kilitledim.

Komisere ait olduğunu tahmin ettikleri yabancı bir ses:

- Siz aynı zamanda, dün odayı terk ettiğinizde pencerenin de sadece üstten devrik olarak açık olduğunu iddia ediyorsunuz değil mi? Şu anda sonuna kadar açık.

Komiser ara verdiğiinde Bayan Şefer'in hıçkırık sesi duyuldu.

Komiser yeniden söze başladı:

- Bayan Şefer, bir başka ihtimal daha var: Siz doğru söylüyorsunuz ve kapıyı kilitlediniz fakat daha sonra geri gelip bilgisayarları tekrar götürebilmek için olmalı.

- Hayır, ben yapmadım.

Bayan Şefer'in sesi o kadar çaresizdi ki Kırстина ve Sebastiyân'ın gözü yaşla dolmuştu. Kırстина hiç düşünmeden odaya girip bağırırmaya başladı.

- Bayan Şefer yapmadı!

Komiser şaşırılmıştı.

- Ee küçük bayan. Sen nereden geliyorsun?

Bu arada Sebastiyân da odaya dalmıştı. Dehşete kapılmıştı.

- Ne olmuş buraya, diye bağırdı.

Masaların üzerinde, düzenli, düzensiz monitörler duruyordu.

Kablolar yere sarkıyordu ve kabloların ucunda koparılmış plastik parçaları vardı.

Komiser:

- Hırsız vidaları sökmek için zaman kaybetmemiş, koparmış, diye açıkladı.

Kıristina yüksek sesle düşünüyordu.

- Belki de hırsız pencereye tırmanmıştır.

Hırsızın vidaları sökmeye vakti var mıydı yok muydu onu hiç ilgilendirmiyordu. O sadece öğretmeni bu işten kurtarmaya çalışıyordu.

Komiser:

- Bu bence imkânsız... Çok uzun bir merdivenle bile ikinci katın penceresine ulaşmak mümkün değil, diye itiraz etti.

Kıristina'nın umudu kalmamıştı.

Sebastiyan:

- Ya hırsız tırmanabiliyorsa ve bilgisayarlardan anlamıyorsa, diye bağırdı.

Kıristina da heyecanlanmıştı.

- Sen şunu mu demek istiyorsun...

- Evet, aynen onu söylemek istiyorum.

Odada bulunan herkes çocuklara şaşkınlıkla baka kaldılar.

SORU: Sen de ipuçlarını birleştirip gerçek bilgisayar hırsızının kim olduğunu anladın mı?

1. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (Dinozor Bilmecesi):

Belinda diplodokusu gördüğünde köpek dişleri dikkatini çekti. Bu yüzden gerçek bir diplodokus olması mümkün değildi. Müzenin müdürü, Bay Verna ile birlikte dinozorun dişlerini tek tek yüksek paralar karşılığında koleksiyonculara satmışlar. Eksik parçaları da ucuz olan sahteleriyle tamamlamışlardı.

Fakat zaman azlığından dolayı diplodokusu eğreti bir şekilde sahte Tiranosaurus kafası ile karıştırmışlardı.

2. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (Ders İskeleti Otto):

Adel, Tobiyas'ın kuklacı olmak istediğini hatırladı.

Tobiyas, bulunduğu ipi, giyinik iskeletin el bileğine dolayıp öğretmenler odasından dışarı çıkarmak için kullanmıştı. Bu arada sınıfta duran biyoloji yazılısının sonuçlarını gizlice bir kâğıda yazmıştı. Bunu yaparken de dolma kalemi leke bırakmıştı. Fakat bir hata yapıp yanlış yazılı sonuçlarını çaldığı için, yazılı başladığında kâğıdı görünce şok olmuştu.

Okulun boşalmasını beklediği için de zaman geçirmek için iskeletin kemiklerini ezberlemişti. Bu yüzden bu sorunun tamamını cevaplandırmıştı.

3. OLAYIN ÇÖZÜMÜ

(Şairin Sırrı):

Mara, teyzesinden, Goethe'nin ani gelen ilhamları kaçırmamak için yatağının yanında her zaman kâğıt ve kurşun kalem bulundurduğunu öğrenmişti. Bay Klem'in gerçek olduğundan hiç şüphesi olmadığı eser kurşun kalemle yazılmış olsaydı, öğrenciler yazıları bu kadar net göremezlerdi. Bu durumda birinin mürekkeple yazmış olması gerekirdi. Bu da gece çarçabuk yazılmış bir eser olduğu tezini çürütmekteydi.

4. OLAYIN ÇÖZÜMÜ

(Hedef Daha Yukarıda):

Bay Şınabel, yüksek atlama çubuğuna ulaşmak için trambolin kullanmak isteyen Tom'un fikrini çok beğenmişti. Vinkelman ailesinin evde olmadığı bir akşam trambolini spor salonundan alıp çitin önüne yerleştirmişti. Ondan sonra da çitin üzerinden atlamış. Bu arada da ayağını burkmuştu. Çitin yanındaki çalılardan biri de tramboline takılı kalmıştı.

5. OLAYIN ÇÖZÜMÜ

(Öğretmen Kınazel'e Kötü Şaka):

Ulf elindeki bilgileri hemen birleştirdi:

Jonatın ve arkadaşları öğretmenin çantasını paket ipiyle tavandaki su fiskiyesine tutturmuştu. Çantanın yukarıda olduğunu kimsenin tahmin edememesi çok normaldi.

6. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (Kayıp Yüzük):

Sandra'nın yüzüğü Tom'un kilden büstünün içindeydi. Orada suyla temas etti. Islak çamur sabun gibi kaygan olur. Tom'un çamurunu ıslatıp yoğururken büyük bir ihtimalle parmağından çıkıp harcın içine karışmıştı. Yüzüğün olması gereken yerde kırmızı çamur olması Fabyan'ın dikkatini çekmişti. Böylece olayı hemen çözüvermişti.

7. OLAYIN ÇÖZÜMÜ (Bilgisayar Hırsızı):

Bay Braun bilgisayarlardan anlamadığını geçenlerde itiraf etmişti. Monitörlerin fişlerinin kasalara sabitlendiğini bilmiyordu. Çok iyi tırmandığını okuldaki herkes biliyordu ve böyle bir duvar onun için kolay bir denemeydi. Devrik açılmış pencereden diğer pencerenin koluna ulaşmıştı. Ayrıca Sebastiyen onun bir nakliye aracına ihtiyacı olduğunu da duymuştu.

Yazan: Ulrike Rogler

Frankfurt ve Berlin’de Alman Dili ve Edebiyatı, tarih ve psikoloji eğitimi alan yazar çeşitli dergilerde, çocuk ve gençlik gazetelerinde redaktör olarak görev yapmaktadır. Simome Veenstra ile birlikte çocuklar ve gençler için sayısız kitap yayınlamıştır. Berlin’de yaşayan Ulrike Rogler yazarlık ve gazetecilik yapmaktadır.

Daha detaylı bilgiyi www.scriptease-berlin.de web sitesinde bulabilirsiniz.

Yazan: Simone Veenstra

Erlangen, Groningen, Berlin ve New York’ta, film, tiyatro ve edebiyat bilimi eğitimi almıştır. Eğitimini tamamladıktan sonra, kendini tam anlamıyla yazı yazmaya adanmadan önce, bir süre rejisör ve redaktör olarak görev yapmıştır. Ulrike Rogler ile birlikte çocuklar ve gençler için sayısız kitap yayınlamıştır. Agahta Christie Ödülü’ne aday gösterilmiştir. 2004 yılında ise Goethe Enstitüsünün “Genç Alman Yazarlar” sergisine katılmak için seçilmiştir.

Daha detaylı bilgiyi www.scriptease-berlin.de web sitesinde bulabilirsiniz.

Resimleyen: Friederike Grosseketler

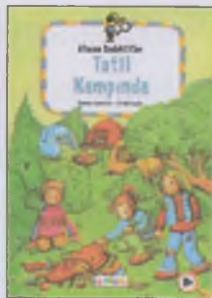
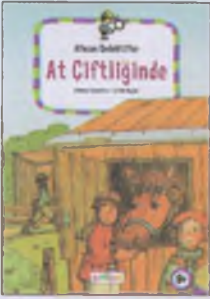
1961 yılında Hannover’de doğdu. Evli ve bir oğlu var. Weser nehri yakınlarındaki Hameln şehrinde ailesi ve kedisiyle birlikte yaşamaktadır. Aslında hemşirelik eğitimi almıştır fakat çocukluğundan beri resim yapıp boyamaya meraklıdır. Doğum iznindeyken kitaplara resimli anlatımlar çizmek gayesiyle, grafik tasarım eğitimine başlamış ve tamamlamıştır. Mayıs 2000’den beri çeşitli yayınevleri için kitaplara resimli anlatımlar çizmektedir.

Çeviren: Işık Çakır

1960 İstanbul doğumlu, evli ve iki çocuk annesi. İlkokulu Almanya’da okudu. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Prehistorya Bölümü’nden 1982 yılında mezun oldu. Özel bir bankada 20 yıl çalıştıktan sonra emekli olan Çakır, çocuk edebiyatıyla ilgileniyor. Hâlen çocuk kitabı çevirileri yapıyor.

Afacan Dedektifler

15 x 21 cm, 96 sayfa,
renkli resimli, 10 kitap
www.erdemyayinlari.com

